

HỒI THỨ MỘT TRĂM MƯƠI
LÝ HÀN THU RA KHỎI HÀNG HÀM

Lý Hàn Thu nghĩ vậy rồi nói :

- Tại hạ có một điều nan giải e rằng các hạ không chịu thuận .

Người che mặt hỏi :

- Điều gì ? Người thử nói nghe !

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ chỉ có một tâm nguyện lớn là làm sao trả được mối thù cho song thân

Người che mặt hỏi :

- Kẻ thù của ngươi là ai?

Lý Hàn Thu đáp :

- Phương Tú ở Kim Lăng và Hàn Đào ở Từ Châu. E rằng các hạ không chịu thoả mãn điều này.

Người che mặt ngập ngừng hỏi :

- Lệnh tôn là ..

Lý Hàn Thu nói ngay :

- Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần .

Người che mặt đảo mắt nhìn Phương Tú hỏi :

- Phương viện chúa ! Gã nói vậy có đúng không ?

Phương Tú nghiêng mình đáp :

- Đúng thế ! Lý Thanh Trần quả nhiên bị chết về kế hoạch thuộc hạ, nhưng thuộc hạ không phải hung thủ đã hạ sát y .

Người che mặt hỏi :

- Vậy hung thủ là ai?

Phương Tú khẽ thở dài đáp :

- Giữa lúc thuộc hạ và Lý công tử đây đã gây nên mối thù sâu cay thì dù thuộc hạ có nói tên hung thủ đã giết Lý Thanh Trần cũng chẳng thể cởi mở được mối thù giữa thuộc hạ và Lý công tử .

Người che mặt cười lạt hỏi :

- Viện chúa thử nói họ tên y để lão phu coi có nhận biết y không ?

Phương Tú ngập ngừng :

- Việc này đã xảy ra trước đây hai chục năm .

Người che mặt nói :

- Lão phu biết rồi mà chỉ muốn hỏi viện chúa tên họ hung thủ còn những vụ phát sinh gần đây thì hỏi làm chi ?

Phương Tú không biết làm sao được liền đáp :

- Theo chỗ thuộc hạ biết thì người đó đã thoát ly giang hồ từ lâu rồi.

Lý Hàn Thu đã toan nói xen vào nhưng rồi chàng lại nhẩn nại im tiếng để chờ xem người che mặt phản ứng thế nào

Người che mặt đột nhiên cất giọng cực kỳ lạnh lẽo hỏi :

- Phương viện chúa ! Vụ này thế nào? Chẳng lẽ viện chúa còn muốn đối cả lão phu nữa chăng ?

Phương Tú lắc đầu đáp :

- Thuộc hạ không dám .

Người che mặt hỏi :

- Sao viện chúa không chịu nói rõ họ tên người đó ra .

Phương Tú đáp :

- Thuộc hạ có chỗ nghi ngờ chưa hiểu , chẳng biết có nên hỏi lại Động chủ không ?

Người che mặt trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Được rồi ! Người hỏi đi !

Phương Tú hỏi :

- Thuộc hạ theo hầu Động chủ hơn mười năm trời kể ra đã hết dạ trung thành, không hiểu tại sao Động chủ coi thuộc hạ không bằng người ngoài?

Người che mặt lạnh lùng hỏi lại :

- Chẳng lẽ người bất mãn với lão phu ư ?

Phương Tú đáp :

- Bất mãn thì không dám, nhưng trong lòng thuộc hạ hoài nghi như vậy mà chẳng dám dấu kín trong lòng .

Người che mặt cười hỏi :

- Theo ý người thì nên thế nào?

Phương Tú đáp :

- Nếu Động chủ có lòng bệnh vực cho thuộc hạ thì nên giúp thuộc hạ một tay để giết chết Lý Hàn Thu đang tuyệt mối lo âu về sau.

Người che mặt hỏi :

- Người đã hao phí không biết bao nhiêu tiền bạc để bố trí nhiều cơ quan trong Phương Gia Đại Viện và coi như một bức thành đồng vách sắt, con chim cũng khó lòng chui lọt, mà sao người ta trà trộn vào đây được ?

Phương Tú đưa mắt nhìn Tần Nhi nằm trên giường đáp :

- Nhất định vì con tiện tỳ này làm nội ứng, đã đón tiếp gã . Sáng mai thuộc hạ điều tra cho biết rõ vụ này rồi quyết nghiêm trị không tha .

Người che mặt cười lạt đáp :

- Trừ phi chúng ta rời khỏi căn nhà này mới biết rõ được .

Phương Tú ngo ngắc nghĩ thầm :

- Nghe giọng lưỡi lão này thì không còn cách nào mà chiến thắng được Lý Hàn Thu nữa .

Hắn xoay chuyển ý nghĩ trong lòng rồi cất tiếng hỏi :

- Nếu thuộc hạ cùng Động chủ hiệp lực liệu có giết chết được y không ?

Người che mặt đáp :

- Gã đã trà trộn được vào đây đủ tỏ tài trí cùng đóm lược đều có chỗ hơn người. Gã chiến đấu cùng lão phu kẻ tám lượng người nửa cân vẫn giữ thế quân bình thì võ công gã có thể bao trùm võ lâm khó mà kiếm được tay cao thủ tuổi trẻ lại xuất sắc đến thế .

Phương Tú vội hỏi :

- Phải chăng Động Chủ có ý thu nạp gã để mình sử dụng ?

Người che mặt đáp :

- Nhân tài như vậy thì trong võ lâm phỏng được là bao? Làm sao lão phu không luyện tiếc .

Phương Tú khẽ thở dài hỏi :

- Nhưng gã là kẻ kiêu ngạo bất thuần mà thu để bên mình há chẳng là việc nuôi ong tay áo, nuôi cạp gấm giường ?

Người che mặt đáp :

- Đó chẳng qua là người sợ gã trả món phụ cừu mà thôi !

Lý Hàn Thu nghe hai người tranh luận không khỏi mừng thầm trong dạ tự nhủ :

- Phương Tú đã có dạ phản kháng . Cuộc tranh chấp bữa nay càng khiến cho ý kiến đó thêm phần kiên quyết . Còn lão che mặt này lại là người thâm trầm nham hiểm có lý nào lão chẳng nhìn rõ đối phương ? Dù bữa nay hai người còn nhường nhịn nhau nhưng rồi tất có ngày bộc phát, trở mặt thành thù . Ngày đó chắc chẳng còn bao xa .

Bỗng nghe Phương Tú chậm rãi nói :

- Động chủ vì lòng luyến tiếc kẻ có tài một cách thiết tha, thuộc hạ không tiện nói nữa .

Người che mặt hỏi :

- Được rồi ! Người hãy cho ta biết trước người nào đã động thủ sát hại phụ thân gã ?

Phương Tú không làm sao được, dặng hắng một tiếng rồi nói :

- Người động thủ giết chết Lý Thanh Trần là Cung chủ cung Tử Vi ở Mao Sơn .

Lý Hàn Thu nghe Phương Tú nói vậy thì chấn động tâm thần cơ hồ la thất thanh . Chàng ngấm ngấm thở phào một cái, gắng gượng kìm hãm mối xúc động trong lòng .

Người che mặt trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Có thật thế không ?

Phương Tú đáp :

- Dĩ nhiên là chuyện thật .

Lý Hàn Thu nghĩ bụng :

- Chắc Phương Tú không dám lừa gạt động chủ hử, có thể lời hử nói đây là đúng sự thực .

Bỗng thấy người che mặt rung động tấm sa ngó Lý Hàn Thu hỏi :

- Các hạ nghe rõ rồi chứ .

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ nghe rõ rồi , nhưng ...

Người che mặt hỏi :

- Nhưng làm sao?

Lý Hàn Thu hỏi lại :

- Nhưng Tử Vi cung chủ ở Mao Sơn không có thù oán gì với gia phụ thì làm sao họ lại ra tay hạ sát ?

Người che mặt cười đáp :

- Trên chốn giang hồ nhiều việc cơ trá phi thường , lão phu từng nghe danh Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần . Lễ thường cây cao phải chịu đựng cả , thịnh danh làm lụy cho người. Rất có thể y chết vì thịnh danh .

Lý Hàn Thu giương cặp lông mày thanh kiếm lên thủng thẳng nói :

- Dù có sự thực như vậy thì Phương Tú cũng là kẻ lo mưu thiết kế .

Phương Tú nói :

- Tại hạ đã nói rõ từ trước : Việc sát hại lệnh tôn là do tại hạ sắp bày kế hoạch .

Lý Hàn Thu nói :

- Như vậy thì luận đến kẻ đầu tội, Phương viện chúa nên gánh lấy mới không hổ thẹn .

Phương Tú lạnh lùng đáp :

- Đúng thế ! Nếu Lý công tử tự tin bản lãnh mình có thể báo thù cho lệnh tiên tôn thì cứ việc động thủ đi.

Người che mặt đột nhiên xen vào :

- Khoan đã !

Lý Hàn Thu hỏi :

- Có phải hai vị muốn liên thủ để chiến đấu không ?

Người che mặt nói :

- Trong nhà chật hẹp . Mới hai người chúng ta động thủ còn chẳng đủ phát huy nội lực thì còn nói chuyện liên thủ giáp công thế nào được .

Lão ngừng lại một chút rồi cất giọng ôn tồn nói tiếp :

- Lão phu đã nhường nhịn mấy lần, bây giờ lại để thêm cho công tử một cơ hội tối hậu.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cơ hội gì ?

Người che mặt đáp :

- Cơ hội để công tử nghĩ kỹ .

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ muốn trả mối thù giết cha thì bữa nay là một cơ hội khó kiếm . Trừ phi các hạ ưng thuận cho tại hạ báo thù, không thì chúng ta chẳng còn chuyện gì mà nói.

Giữa lúc ấy bỗng thấy ánh lửa thấp thoáng . Bên cửa dựng lên hai bó đuốc sáng rực .

Nguyên trước khi Phương Tú tới đây đã an bài hơn mười tay cao thủ đến tiếp viện .

Lý Hàn Thu vung cước lên đá trúng vào cửa gỗ đánh bình một tiếng . Cánh cửa đóng lại. Đồng thời chàng đưa trường kiếm đập tắt đèn đi. Trong nhà tối đen như mực .

Giữa lúc Lý Hàn Thu đập kiếm tắt đèn thì đột nhiên hàn quan nhấp nhoáng, hai làn ánh bạc vọt tới nhanh như bay .

Lý Hàn Thu múa tít thanh trường kiếm . Một làn kiếm quang bao quanh thân thể chàng .

Nguyên Phương Tú thấy đèn lửa tắt rồi lập tức vung tay liệng ra một nắm ngân thoa . Hắn hy vọng giữa lúc Lý Hàn Thu phân tâm, may ra liệng trúng vào người chàng .

Ngờ đâu Lý Hàn Thu mắt coi khắp bốn mặt, tai nghe đủ tám phương . Chàng vung kiếm kịp thời gạt rớt ám khí .

Người che mặt lớn tiếng quát :

- Phương Tú ! Bảo chúng chạy đi rồi tắt đèn sáng căn phòng này lên . Lão phu quyết đấu sinh tử với gã này.

Tiếng lão chưa dứt, đột nhiên lão huy động trường kiếm .

Luồng kiếm quang lấp loáng trong bóng tối pha với tiếng khí giới chạm nhau chát chúa !

Bỗng nghe người che mặt tức giận lớn tiếng quát :

- Thằng lỏi con miệng còn hơi sữa không biết sống chết là gì kia ! Lão phu lấy mạng ngươi đây.

Lại một trận sắt thép đụng nhau choang choảng, lấn át cả tiếng quát tháo om sòm của người che mặt .

Nguyên Phương Tú bắn ra hai mũi ngân thoa đồng thời hấn khiến cho Lý Hàn Thu nổi sát khí chàng gạt rớt ngân thoa, vung kiếm tấn công Phương Tú .

Phương Tú thật là con người xảo quyệt . Hấn phóng hai mũi ngân thoa ra rồi lén lén cất bước nấp về phía sau người che mặt .

Lý Hàn Thu nhảy vọt lên đánh hấn . Người che mặt lại tưởng chàng tấn công mình liền vung kiếm lên phản kích .

Hai người ở trong căn nhà tối tăm mở cuộc ác đấu kịch động vô cùng !

Lý Hàn Thu phấn khởi tinh thần tấn công ráo riết phóng ra tới tấp những chiêu thức mãnh liệt phi thường .

Cuộc chiến đấu trong bóng tối lại càng nguy hiểm gấp mười lần ban ngày. Hai bên đều chẳng thấy gì mà chỉ nghe tiếng gió để phân biệt phương vị đối thủ để ra chiêu nghênh địch .

Cuộc ác đấu hiểm có trong võ lâm này hai bên càng đưa ra nhiều thế kiếm cực kỳ mau lẹ .

Bỗng nghe đánh binh một tiếng ! Cánh cửa lại mở ra ! Một giây đuốc sáng soi vào trong nhà sáng rực cả lên .

Bây giờ hai bên mới nhìn rõ sự vật mới cảm thấy cuộc chiến trong bóng tối là nguy hiểm phi thường .

Tấm khăn che mặt của lão quái bị mũi kiếm của Lý Hàn Thu đâm phải rách mấy chỗ thủng . Hai bên cạnh sườn Lý Hàn Thu cũng bị mũi kiếm của đối phương đâm toạc vạt áo . Hiển nhiên hai bên đã gặp những kiếm chiêu cực kỳ nguy hiểm mà không tự biết !

Hai người chiến đấu đương hăng lại có ánh lửa soi vào nên càng phát huy toàn lực tấn công .

ánh hàn quang chuyển động, kiếm khí mờ mịt đầy nhà .

Phương Tú một nhân vật đã từng trải những trận chiến đấu với đại địch cũng phải kinh hồn .

Ngoài nhà gương đao sáng loà . Ba bốn tên đại hán cầm đao chực xông vào nhưng bị làn kiếm khí lạnh buốt ngăn cản .

Đột nhiên người che mặt đâm tới tấp ba kiếm bức bách Lý Hàn Thu phải rút kiếm về, rồi lão quát lên :

- Dừng tay !

Lý Hàn Thu thu kiếm về, hỏi :

- Tại sao vậy?

Người che mặt đáp :

- Từ ngày lão phu ra đời đến nay . Đây là lần đầu được gặp đối thủ, chiến đấu rất thích thú . Nhưng trong nhà chật hẹp quá nên lão phu còn rất nhiều môn võ công trác tuyệt mà không khi nào thi triển được . Vậy bây giờ chúng ta ra ngoài kia kiếm chỗ rộng rãi để quyết phân thắng phụ nên chăng ?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Cuộc chiến dằng dai thế này bất luận thắng phụ ra sao thì cục diện đối với ta cũng rất là bất lợi. Tần Nhi và Hàn công tử đến bây giờ vẫn chưa hồi tỉnh . Nếu Phương Tú không dám phản bội người che mặt thì cuộc sinh tử của hai người kia đều ở trong tay lão phu che mặt dường như thương yêu Tần Nhi lắm, chắc lão

không hại mạng nàng. Còn Phương Tú tất đem toàn lực ra để bảo vệ cho Hàn công tử khỏi bị sát hại. Hai lão đang động thủ với ta tức là chung một kẻ thù, họ chưa đến nỗi xây chuyện tranh chấp. Nhưng ta mà bình yên rời khỏi nơi đây được thì có thể Tần Nhi và Hàn công tử là người gây ra cuộc tranh chấp giữa bọn chúng. Dù Phương Tú không dám lộ ra ngoài mặt nhưng trong lòng hẳn đã bất mãn thì chẳng thể nào bụng mặt người che mặt được. Hai tên hoạt đầu này đều là những tay cực kỳ nham hiểm.

Người che mặt hồi lâu không thấy Lý Hàn Thu trả lời, lão không nhẫn nại được nữa lớn tiếng hỏi :

- Người đã nghĩ kỹ chưa?

Lý Hàn Thu hỏi lại :

- Các hạ liệu có nắm chắc được phần thắng không ?

Người che mặt đáp :

- Lão phu tự tin rằng nếu chiến trường rộng rãi hơn, phát huy được toàn lực thì hạ sát người không phải việc khó khăn.

Lý Hàn Thu nói :

- Cái đó chưa chắc.

Người che mặt nói :

- Nếu thay đổi chiến trường thì chỉ trong vòng ba mươi sáu chiêu là người tất phải mất mạng.

Lý Hàn Thu nghe đối phương nói đến ba mươi sáu chiêu, trong lòng rất lấy làm kỳ, nghĩ thầm :

- Lão đã nói ra con số này thì chắc là có điều căn cứ gì đây.

Chàng lạnh lùng hỏi lại :

- Nếu trong ba mươi sáu chiêu mà các hạ không bắt sống hoặc đả thương được tại hạ thì sao?

Người che mặt đáp :

- Ta để cho người được tùy ý đưa ra điều kiện .

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Tần Nhi nằm trên giường nói :

- Các hạ đưa thuốc giải và giao Tần Nhi cho tại hạ đem đi.

Người che mặt cười khanh khách đáp :

- Được rồi ! Chúng ta cứ thế .

Lý Hàn Thu nói :

- Lời nói của các hạ sao mà tin được ? Lúc đó các hạ lại hạ lệnh cho biết bao nhiêu cao thủ hiện đã tụ tập ở Phương Gia Đại Viện vây đánh bốn mặt thì tại hạ chẳng mắc lừa ư ?

Người che mặt tức giận đáp :

- Lão phu đứng trước mặt bao nhiêu thuộc hạ mà lời nói không đủ tin ư ?

Lý Hàn Thu nói :

- Nếu các hạ quả có thành ý thì trước hết hãy cho Tần Nhi uống thuốc giải đi đã !

Người che mặt cười khanh khách nói :

- Té ra các hạ cũng là một nhân vật thương hoa tiếc ngọc .

Quả nhiên lão móc trong bọc ra một viên thuốc giải cho Tần Nhi uống .

Lý Hàn Thu được đằng chân lẫn đằng đầu lạnh lùng nói :

- Hãy giải khai huyết đạo cho y để tại hạ hỏi y mấy lời.

Người che mặt trầm ngâm một chút rồi quay lại bảo Phương Tú :

- Viên chúa giải khai huyết đạo cho y đi !

Phương Tú không sao được phải giải khai huyết đạo cho Tần Nhi

Tần Nhi thở phào một cái đưa tay lên lau mồ hôi trán .

Người che mặt lạnh lùng nói :

- Tần Nhi ! Lý công tử đây muốn cứu người. Y cùng lão phu ước định tỷ võ .

Lý Hàn Thu thủng thảng nói :

- Động chủ của các vị đây võ công cao cường . Tại hạ không nắm vững phần nào . Chỉ còn mong chống đỡ được ba mươi sáu chiêu tức là đắc thắng .

Tần Nhi gật đầu nói :

- Tiểu tỳ đều nghe rõ rồi.

Được lực vừa thuyên giảm, má nàng hãy còn đỏ hồng .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Vậy càng hay ! Việc này cần cô nương tác chủ mới xong . Không hiểu ý cô nương thế nào?

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi hỏi lại :

- Công tử định đưa tiểu tỳ đi đâu?

Lý Hàn Thu đáp :

- Cô nương đừng hiểu lầm ! Tại hạ mà thắng được sẽ đưa cô nương ra khỏi nơi đây rồi thì trời cao bể rộng, cô muốn đi đâu thì đi.

Tần Nhi hỏi :

- Để tiểu tỳ tự ý lựa chọn, công tử có ưng chịu không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Được lắm ! Tại hạ đối với cô nương không có chút tạp niệm nào cả .

Tần Nhi nói :

- Thế thì hay lắm ! Chúng ta hãy quyết định như vậy.

Người che mặt nói :

- Tần Nhi ! Nếu ta bị bại về tay Lý công tử thì e rằng cô nương khó lòng tránh khỏi sự trừng phạt nặng nề của Phương viện chúa .

Tần Nhi nói :

- Tắm thân bạc mệnh khác nào bông hoa đoạn trường . Khi đó tiểu tỳ đành chịu làm nha đầu hầu hạ người vậy.

Người che mặt cười ha hả nói :

- Lão phu xem ra người có tư cách đại quý, đáng vị mẫu nghi của võ lâm .

Tần Nhi nói :

- Chỉ sợ Tần Nhi này không có phước khí lớn như vậy mà thôi.

Người che mặt hướng về phía Lý Hàn Thu hỏi :

- Còn có điều gì nữa không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ muốn ra ngoài Phương Gia Đại Viện hãy thử. Trừ các hạ và Tần Nhi, không còn một ai được theo đi.

Người che mặt trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Ta theo ý công tử hết .

Lý Hàn Thu giơ tay lên hỏi :

- Mời Phương viện chúa dạy qua một chút được chăng ?

Phương Tú hỏi :

- Chuyện chi vậy?

Lý Hàn Thu đáp :

- Phương Gia Đại Viện của các hạ bố trí mai phục lợi hại vô cùng . Nếu bọn tại hạ đang đi giữa đường mà các hạ đột nhiên phát động cơ quan thì chẳng những tại hạ lọt vào cạm bẫy mà e rằng quý Động chủ cũng không tránh thoát, thì làm thế nào?

Người che mặt gật đầu nói :

- Lời nói của công tử rất có lý .

Lý Hàn Thu lại nói :

- Các hạ tuy có tiếng là Động chủ nhưng tại hạ cảm thấy trong lòng Phương Tú cũng thù nghịch các chàng kém gì Lý mỗ .

Người che mặt lạnh lùng nói :

- Các hạ còn điều kiện gì ? Cứ nói nốt ra . Lão phu là hạng người nào mà để kẻ khác khiêu khích .

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ cùng Phương Tú đi với nhau để y đưa chúng ta ra khỏi Phương Gia Đại Viện .

Người che mặt nói :

- Được rồi ! Lão phu cũng nghe theo đúng như lời công tử .

Phương Tú toan kháng cự thì người che mặt đã lên tiếng trước :

- Người cứ qua đi ! Lý công tử nói không phải là hoàn toàn vô lý .

Lý Hàn Thu nói :

- Xin các hạ đi với Tần Nhi .

Người che mặt quay lại bỗng Tần Nhi lên hỏi :

- Bây giờ đi được chưa?

Lý Hàn Thu đột nhiên cất bước tiến đến gần giường . Tay chàng cắp Hàn công tử lên, tay phải cầm kiếm quát :

- Mời Phương viện chúa đi trước dẫn đường .

Phương Tú không sao được đành cất bước ra đi.

Lý Hàn Thu đi giữa . Người che mặt đi sau cùng .

Ba người ra khỏi Phương Gia Đại Viện, Phương Tú không dám động cơ mai phục .

Nguyên hần đã tính toán . Một là hần sợ tổn thương Hàn công tử . Hai là hần thấy hai người sắp mở cuộc rồng tranh hổ đấu, bất luận ai chết cũng đều có lợi cho hần . Vì thế mà bao nhiêu cao thủ mai phục hần đều không cho ai ra tay

Đoàn người đi một mạch ra khỏi Phương Gia Đại Viện .

Sang qua cầu rồi Lý Hàn Thu đặt Hàn công tử xuống hú lên một tiếng dài rồi nói :

- Phía trước mặt có một khu quảng rừng vắng vẻ . Chỗ đó rất rộng rãi và bằng phẳng . Bất luận các hạ có võ công gì đều có thể thi triển tự do được .

Người che mặt nói :

- Vậy công tử hãy dẫn đường .

Hết hồi 110